

Adéu, iaio

CARLES NAVALES

DIARI DE GIRONA, 5/12/09

Jordi Solé Tura ha mort. El dia més dur de la seva vida política potser va ser aquell d'octubre de 1982 que el PSOE treia majoria absoluta en les eleccions generals. La victòria de Felipe González comportava la gairebé laminació del PCE i del PSUC, el partit dels comunistes catalans. La reunió del comitè executiu, del qual ambdós formàvem part, era una autèntica vetlla. Els 558.289 vots de les constituents de 1977 es convertien en 158.553: del 18'31% al 4'61; de 8 diputats a 1. Aquest un era Jordi Solé Tura; el dos, Gregorio López Raimundo, quedava en portes, la qual cosa no va ser obstacle perquè li treïés humor a l'assumpte: "Si és veritat que el socialisme és l'avantsala del comunisme, no podem, per menys, que felicitar-nos".

Després va venir la sectarització del partit, que va passar de la política d'unitat amb els socialistes a la d'enfrontament; la culminació va estar amb Julio Anguita i la seva tenalla. Van ser molts, entre ells Jordi Solé, qui van optar per fer política des del PSC; els més, se'n van anar a casa.

No obstant això, el període més brillant de la seva activitat política no l'hem de circumscriure en l'etapa socialista, encara que fos ministre i senador. Era més un polític de la teoria que un home d'acció, i el PSOE ja tenia construïda la seva ideologia i el seu programa.

Jordi Solé va destacar en la clandestinitat, però va ser en la transició quan va donar el millor de si mateix.

En l'antifranquisme fou un dels fundadors i principal dirigent, juntament amb Alfonso Carlos Comín i Jordi Borja, de Bandera Roja; li dèiem el "iaio", per ser el de més edat, encara que mai ho va saber: la seva coqueteria no ho hauria digerit.

En un moment que el comunisme tradicional no atreia la joventut, Bandera Roja va significar l'expressió nova del socialisme utòpic, que va saber captar un importantíssim nombre de joves de la universitat, les fàbriques i els barris, amb una visió més real dels canvis que Espanya estava vivint. Afortunadament (per raons òbvies), no va signar el sorprenent document "Contra el revisionismo", la qual cosa és d'agrair, doncs és el perfecte contrapunt a la seva trajectòria.

Poc abans de la mort del dictador, BR es va unir al PSUC revitalitzant el contacte d'aquest amb una societat que havia canviat. Era Jordi Solé Tura qui cada setmana escrivia la seva columna a Mundo Diario donant-nos les claus de la situació política, que coneixíem des de la premsa legal, ja sense necessitat de recórrer a Treball o a Mundo Obrero, la premsa de partit, cosa que va suposar més d'una incomprensió. Recordem que va ser atonyinat amb porres i cadenes per militants prosoviètics del comunisme català.

Després vindrien els Pactes de la Moncloa, la Constitució i l'eurocomunisme, que van tenir en els ortodoxos d'aquí i d'allí grans resistències. Juntament amb Santiago Carrillo, a Madrid, i Comín i López Raimundo aquí, va saber posar-se al capdavant del procés que va dotar el nostre país d'estabilitat econòmica, política i social, i de la renovació del pensament socialista.

Pels seus antecedents, era dels pocs polítics amb estreta connexió amb líders sindicals, veïnals, acadèmics i periodístics, cosa que el convertia en un referent de primer ordre per als uns i per als altres en tot aquest procés.

La seva independència intel·lectual; la seva desacomplexada visió d'Espanya; les aportacions crítiques sobre Catalunya; l'internacionalisme i la seva obstinació en la renovació del pensament socialista fan d'ell una persona admirable.

La independència intel·lectual, aquest bé cada cop més escàs, li estarà eternament agraïda.

*Carles Navales és director de la revista "La Factoria" >
revistalafactoria.eu < .